

A romantic scene of a man and a woman embracing and kissing at sunset. The man is wearing a dark suit and a light pink shirt, and the woman is wearing a white dress. The background is a warm, golden sunset over a body of water.

BEFORE THIS ENDS

NEW YORK TIMES EN USA TODAY BESTSELLER AUTEUR

AURORA ROSE
REYNOLDS

EMMA

Met mijn handen vol boodschappentassen vloek ik binnensmonds als ik probeer het zware gewicht hoog genoeg te tillen om op de knop van de lift te drukken. Ik had waarschijnlijk beter een paar tassen kunnen achterlaten, maar aangezien dat zou betekenen dat ik nog een keer naar mijn auto en terug moest lopen, wilde ik dit onder geen enkele voorwaarde doen. Zodra ik op de knop druk, stap ik snel de lift in, mijn hand nog steeds omhoog als de deur opengaat. Dan druk ik op de knop voor de tweede verdieping en slaak een zucht van verlichting als ik mijn arm laat zakken en de druk op mijn pols afneemt.

Als de deuren weer opengaan, stap ik uit en loop door de met tapijt bedekte gang naar onze deur, ik schop tegen de onderkant, in de hoop dat Eli me hoort en komt helpen. Een nutteloze poging, aangezien hij zijn telefoon niet eens hoorde toen ik hem eerder belde op het moment dat ik de parkeergarage inreed, in de hoop dat hij naar me toe zou komen om me te helpen onze boodschappen naar boven te dragen. Als ik geen reactie krijg, zet ik alle tassen op de grond, pak mijn sleutel en maak de deur open. Zodra ik de deur open, rent Dolly – Eli's teacup poedel – naar me toe om me te begroeten met vrolijke, opgewonden piepjes.

‘He, schatje.’ Ik til haar op en hou haar tegen mijn borst terwijl ik haar naar binnen draag. Ik kijk rond in de woonkamer, maar zie Eli niet. Ik kan hem echter horen in de slaapkamer, dus ik weet zeker dat hij op zijn Xbox zit. Waarschijnlijk heeft hij ook zijn koptelefoon op, vandaar dat hij zijn telefoon niet hoorde, of mijn gebonk op de deur.

Ik zet mijn ergernis opzij en plaats Dolly in haar bench, zodat ze niet uit het appartement kan ontsnappen, want haar achterna zitten door de gangen is nooit leuk. Dan ga ik terug naar de deur en pak de tassen. Het duurt niet lang om alles binnen te zetten, maar het opruimen is een ander verhaal. Eli is erg kieskeurig over waar alle spullen moeten staan, dus ik kan niet zomaar shit in de kastjes proppen. In plaats daarvan moet ik dozen crackers of chips openmaken en ze in hun doorzichtige verpakkingen doen, ook de blikjes moet ik netjes op een rij zetten, zodat je de etiketten kunt zien.

Terwijl ik zijn bier in de koelkast zet, hoor ik de slaapkamerdeur opengaan en ik kijk over het aanrechtblad heen. Hij verschijnt in een joggingbroek en T-shirt – precies hetzelfde als dat hij vanochtend droeg, voordat ik naar mijn werk ging.

‘Ik wist niet dat je thuis was.’ Hij loopt de keuken in en komt bij me staan. Hij pakt een van de biertjes uit de koelkastdeur die ik nog openhou. Dat hij me niet met een kus begroet verbaast me niet; hij is nooit heel hartelijk geweest en dat vond ik ook nooit erg, omdat hij op andere manieren heeft laten zien dat hij om me geeft.

‘Ik heb geprobeerd je te bellen, om te vragen of je wilde komen helpen met de boodschappen.’ Ik doe de deur dicht nadat ik het laatste biertje erin heb gezet.

‘Sorry, ik hoorde mijn telefoon niet.’ Hij leunt tegen het aanrecht tegenover me en draait met een snelle beweging de dop van de fles. ‘Staat er nog iets in je auto?’

‘Nee, ik heb alles.’ Ik leun ook achterover tegen het aanrecht en sla mijn armen over elkaar. ‘Heb je het pakketje voor me opgehaald bij het postkantoor?’

‘Shit.’ Zijn ogen kijken recht in de mijne en zijn gevuld met spijt. ‘Ik was het helemaal vergeten. Het spijt me, Emma.’

‘Geeft niet. Ik ga morgen voor het werk wel.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’ Ik neem niet eens de moeite hem erop te wijzen dat hij er nu toch niets aan kan doen. Het is al na zes uur, het postkantoor is dicht, ik kan dus het pakketje dat hij hoorde op te halen niet meer gaan halen.

‘Wat doen we met het avondeten?’ Hij reikt naar mijn gezicht en stopt een plukje haar achter mijn oor waarna hij zijn hand weer laat zakken.

‘We zouden vanavond met Mica en Lynn gaan eten, weet je nog?’

‘O ja,’ mompelt hij en ik pers mijn lippen op elkaar.

‘Ben je het etentje met jóúw vrienden, dat jij regelde, vergeten?’

‘Nee hoor, ik heb het onthouden.’

‘Tuurlijk.’ Ik rol met mijn ogen en hij glimlacht.

‘Waar hebben we ook alweer met hen afgesproken?’

‘Serieus?’ Ik lach en hij grinnikt. ‘We hebben verderop in de straat met hen afgesproken, bij dat nieuwe Mexicaanse restaurant dat vorige week is geopend –’ Ik kijk op de klok aan de muur. ‘Over een half uur, dus je hebt nog net voldoende tijd om je om te kleden.’

‘Zeg je nu dat mijn outfit niet geschikt is?’

‘Dat heb ik niet gezegd. Dat zei jij.’ Ik glimlach en hij lacht, terwijl hij zijn biertje meeneemt en naar de slaapkamer loopt.

Ik volg hem en haal Dolly uit haar bench voordat ik naar onze slaapkamer ga en haar op het bed zet. Ik loop naar de kast om een andere top aan te trekken, want die ik vandaag droeg naar het werk, ruikt naar de kapper, wat niet per se slecht is, maar ook niet geweldig. Ik trek een trui aan en hou mijn hakken en spijkerbroek aan.

‘Is dit goed?’ Hij loopt de kast uit, gekleed in een hemd en spijkerbroek. Hij is gebouwd als een linebacker, waardoor hij altijd moeite heeft gehad met het vinden van kleding die past. Maar als iemand die graag winkelt, heb ik zijn garderobe flink verbeterd sinds we samen zijn.

‘Perfect.’ Ik kijk naar Dolly als ze haar koude neus tegen mijn

enkel duwt en ik glimlach wanneer ik haar roze riem in haar bek zie.

‘Ik neem je mee naar buiten als we terug zijn.’ Ik til haar op en kus haar op haar kop terwijl ik haar terug naar de woonkamer draag. Ik zet haar weer in de bench, zodat ze zich niet bezeert doordat ze vrij rondrent in huis terwijl wij weg zijn.

We komen stipt om zeven uur aan in het restaurant en zodra we door de deur lopen, zie ik Lynn en Mica al aan een tafel zitten, wachtend op ons. We vertellen het meisje dat vooraan staat dat we bij hen horen en dan loopt ze met ons naar de achterkant van de ruimte. Zodra Lynn ons ziet, licht haar gezicht op en begint ze te zwaaïen.

‘Hé.’ Ik lach en geef haar een knuffel als ze opstaat wanneer we bij hun tafel aankomen.

‘Ik vind het zo leuk dat we konden afspreken.’ Ze wiegt me heen en weer terwijl Mica en Eli elkaar een klap op de rug geven ter begroeting.

‘Ja, ik ook.’ Ik geef Mica een knuffel en ga dan op het bankje zitten, Eli neemt naast me plaats.

‘Dus...’ Lynn grijnst en steekt haar hand op, mijn mond valt open als ik de glinsterende diamanten ring om haar vinger zie.

‘Dat meen je niet!’ roep ik terwijl ik haar hand vastpak vanaf de andere kant van de tafel. ‘Wanneer is dit gebeurd?’

‘Gisteren.’ Ze kijkt Mica aan met een verliefde glimlach. ‘Hij heeft me ten huwelijk gevraagd toen we gisteravond in de dierentuin waren voor het Bier- en Wijnfestival.’

‘Wat leuk! Gefeliciteerd, jullie twee.’ Ik kijk naar Eli terwijl hij bijna dezelfde woorden als ik uitspreekt. ‘Ik denk dat we champagne nodig hebben.’

‘We hebben absoluut champagne nodig,’ beaamt Lynn vanaf de andere kant van de tafel.

‘Ik heb liever bier,’ mompelt Eli en ik geef hem een duwtje in zijn zij. Hij kijkt me aan en zucht. ‘Of champagne.’ Mica lacht.

Als de serveerster onze bestelling komt opnemen, vragen we om champagne, maar aangezien ze die niet hebben, bestellen we tequilashots, wat niet hetzelfde is, maar we zijn in een Mexicaans restaurant, dus... als je in Rome bent...

Een beetje aangeschoten na de shots en een margarita, zelfs na het eten van fajita's, kijk ik Eli aan als Mica speels vraagt: 'Wanneer ga jij Emma ten huwelijk vragen?'

Uiteraard hadden we het al over trouwen en kinderen gehad voordat ik bijna een jaar geleden bij hem introk, maar sindsdien is dat onderwerp niet meer ter sprake gekomen. En aangezien ik nooit de vrouw wilde zijn die een man onder druk zet om een aanzoek te doen, heb ik het laten rusten, ervan uitgaande dat hij het wel zou doen zodra hij vindt dat de tijd rijp is. Maar we zijn bijna drie jaar samen en dat moment is nog niet aangebroken, dus ben ik net zo nieuwsgierig als iedereen.

'Emma en ik vinden de dingen prima zoals ze zijn.'

Mijn ogen worden groot. 'Vinden we dat?'

'Ja.'

'Ehm... Ik wil nog steeds trouwen.' Ik bedoel, oké, ik ben nu wel tevreden, maar ik wil een ring, een man en kinderen. Niet vandaag, maar zeker binnen een paar jaar. Ik word er niet jonger op en nu ik bijna dertig ben, hoor ik de klok elke dag een beetje harder tikken. Bovendien wil ik getrouwd zijn en dan daar eerst een tijdje van genieten.

'Een huwelijk is maar een stukje papier.' Zijn opmerking, zijn toon en de blik in zijn ogen, die geen greintje humor bevat, overvallen me. Hoewel hij niet helemaal ongelijk heeft – het is een stuk papier – is het ook veel meer dan dat. Tenminste, voor mij.

'Oké, maar ik wil ook graag dezelfde achternaam als mijn kinderen.'

'Wat als we nooit kinderen krijgen? Wat heeft het dan voor zin?'

Ik bestudeer hem, mezelf afvragend of hij serieus is, en ik baal ervan dat ik te dronken ben om dat te kunnen zien.

'Maar ik wil wel kinderen,' breng ik hem zachtjes in herinnering, wensend dat we alleen waren en geen publiek hadden bij dit gesprek.

'Wat als ik geen kinderen wil?'

'Maar dat wil je wel.' Ik doorzoek zijn blauwe ogen. 'Toch?'

‘Ik weet het niet.’ Hij haalt een van zijn brede schouders op en laat zijn blik van me afdwalen. ‘Kinderen veranderen dingen.’

Mijn keel brandt. ‘We hebben het over trouwen en kinderen gehad voordat ik bij je introk.’

‘Ik weet het, maar dingen veranderen.’

‘Wat is er dan veranderd?’

‘Ik weet het niet.’ Hij haalt opnieuw zijn schouders op en ik zweer je dat, als we alleen zouden zijn en niet in een restaurant met onze pas verloofde vrienden tegenover ons, ik misschien wel was gaan gillen. Ik begrijp niet waar dit vandaan komt of waarom hij er niet eerder iets over heeft gezegd.

‘Ik denk dat wij maar eens gaan,’ onderbreekt Lynn mijn gedachten en ik richt mijn aandacht op haar. De meelevende blik in haar ogen terwijl ze mijn gezicht scant laat me wensen dat de grond onder me zich opent en me verzwelgt.

‘Natuurlijk.’ Ik vecht tegen de tranen die opwellen in mijn ogen en forceer een glimlach. ‘Wij kunnen waarschijnlijk ook beter naar huis gaan. Ik heb morgen een volle agenda.’ Ik schuif van de bank als Eli opstaat.

‘We spreken elkaar snel,’ fluistert Lynn als ze me knuffelt en de tranen die ik niet langer onder controle kan houden vullen mijn ogen.

God, wat haat ik het om te huilen.

‘Ja.’ Ik laat haar los en knuffel Mica met mijn kin naar beneden, zodat hij niet ziet in welke staat ik me bevind.

Terwijl we samen het restaurant verlaten, speel ik steeds opnieuw af wat er net is gebeurd en probeer ik mezelf ervan te overtuigen dat ik Eli verkeerd heb begrepen, dat ik dingen uit hun context heb gerukt. We lopen in stilte naar ons appartement. Heb ik te veel gedronken en iets verkeerd geïnterpreteerd?

Tegen de tijd dat we ons appartement binnengaan voel ik me helemaal nuchter en zodra ik de deur achter hem hoor dichtklikken, draai ik me om naar de man op wie ik drie jaar geleden verliefd werd.

‘Wil jij geen kinderen?’ Ik trek mijn jas uit en gooi hem richting de bank, ik zie hoe hij met zijn hoofd schudt. ‘Sinds wanneer?’

‘Een tijdje.’

‘Een tijdje,’ herhaal ik terwijl ik naar hem staar. Wat betekent dat eigenlijk? Een week, een jaar, een paar maanden?’ Je hebt er nooit iets over gezegd.’

‘We zijn gelukkig.’

‘Jij bent gelukkig,’ fluister ik en zijn kin schiet naar achteren alsof ik hem geslagen heb. ‘Ik wil meer.’

‘Emma.’

‘Ik wil trouwen, ook al is het maar een stom stukje papier. Ik wil een witte jurk dragen en voor de mensen staan van wie ik hou, terwijl ik een gelofte afleg aan de persoon die voor mij bestemd is. En ik wil kinderen. Ik wil moeder worden.’ Ik druk mijn vuist tegen mijn borst, op de plek van mijn hart, dat voelt alsof het door mijn ribben heen probeert te komen. ‘Ik wil alle liefde die mijn ouders in me hebben achtergelaten in een ander mens stoppen, die het allemaal in zich op zal nemen en het zal delen, zodat iemand, ergens, eraan herinnerd wordt dat er meer goed dan kwaad is in deze wereld.’ Ik haal diep adem terwijl de tranen over mijn wangen rollen. ‘Dus, jij bent gelukkig, maar ik niet, want ook al hou ik van je, ik weet niet of dat voldoende is om me te laten vergeten hoeveel ik misloop als ik een droom opgeef die ik al mijn hele leven koester.’

‘Ik hou van je.’ Die vier woorden. God, ik wilde die woorden zo graag horen toen ik verliefd op hem was geworden. Ik ging na elke date naar huis en bad dat hij ook maar een beetje voelde van wat ik voelde.

‘Ik weet het.’ Ik slik. Ik zou willen dat het voldoende was, dat zijn liefde me de komende vijftig of zestig jaar van mijn leven zou kunnen dragen. Maar ik weet niet zeker of dit zo zal zijn.

‘Emma.’ Hij loopt naar me toe en omhelst me. ‘Wees niet boos.’

Dat ben ik niet. Ik ben op dit moment niets. Ik voel me leeg.

‘Ik heb gewoon... Ik heb wat tijd nodig om na te denken,’ fluister ik. Ik maak me los uit zijn omhelzing en veeg de tranen van mijn wangen.

‘Ik geef je alle tijd die je nodig hebt,’ zegt hij zachtjes en ik

knik, draai me om en loop naar onze slaapkamer, de deur achter me sluitend.

Ik kleed me uit, kruip in bed en staar naar de deur, in de hoop dat, als ik hem maar even de tijd geef, hij binnen zal komen en me zal vertellen dat hij het niet meende.

Maar hij komt nooit.

Miles Thatcher en ik zouden nooit een relatie hebben gekregen als mijn leven volgens plan was verlopen.

Emma Abate is pas weer single en haar hele leven staat op z'n kop. Ze weet dat het een slecht idee is om een relatie aan te gaan. Zeker als de man tot wie ze zich aangetrokken voelt Miles Thatcher is, een alleenstaande vader die vastbesloten lijkt om elke barrière die ze tussen hen opwerpt te doorbreken.

Is dit echt?

Miles heeft geen behoefte aan ingewikkeld. Maar het is moeilijk om alle redenen te onthouden waarom Emma verboden terrein zou moeten zijn. Vooral nu ze een leegte in zijn leven en dat van zijn dochters begint op te vullen, een leegte waarvan hij zich nooit bewust was, vóór haar.

Zullen Miles en Emma beseffen dat ze iets hebben wat de moeite waard is om voor te vechten? Of zullen zijn baan als onderzoeker, de moord op twee jonge vrouwen en Emma's verleden hen te veel worden voordat ze ooit de kans krijgen?

Het leven is nooit eenvoudig, en liefde is dat evenmin.

 SVM
PUBLISHING

 SVMUBLISHING

 SVMUBLISHING